

גליון 575
שנה י"ב תשפ"ג

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

תורה למשפחה קייטום על האישור לפרויקט במוסדות

סיפורי חז"ל

שלח לחמך על פני המים

בר קפרא היה חופר על שפת ימה של קיסרי, וראה ספינה שטבעה בים הגדול ונציב העיר עולה מתוכה ערום. כשראהו בר קפרא בא אצלו ושאל בשלומו, ונתן לו שני סלעים, והכניסו לביתו, הלבישוהו, האכילוהו והשקהו ונתן לו עוד שלושה סלעים אחרים. אמר לו בר קפרא אדם גדול שכמותך ראוי שיהיו עוד מעות בידך להוצאות אחרות. לאחר ימים נשבו יהודים באותה עיר, אמרו מי ילך ויפייס עלינו? אמרו זה לזה ילך בר קפרא שהוא חשוב אצל המלכות. אמר להם בר קפרא: חושבים אתם שמלכות זו עושה משהו בחינם? אמרו לו, יש כאן חמש מאות דינר, טול אותם ולך ופייס אותם. נטל בר קפרא חמש מאות דינר ועלה למלכות. כשראה אותו נציב העיר, עמד על רגליו ושאל בשלומו, ואמר לו למה טרח ובא רבי לכאן? אמר לו בר קפרא בבקשה ממך שתרחם על אותם היהודים, אמר לו נציב העיר כלום יידע אתה שמלכות זו עושה דבר בחנם? אמר לו בר קפרא יש עמי חמש מאות דינר, טול אותם ופייס עלינו. אמר לו שר העיר, אותם הדינרים יהיו נתונים לך תחת מאכל ומשתה שהאכלתני והשקיתני בביתך, ואתה לך לשלום ובכבוד גדול. קראו עליו על בר קפרא מקרא זה שלח לחמך על פני המים כי ברוב הימים תמצאנו.

(לפי קהלת רבה י"א)

פרשת השבוע

דברי רש"י בפרשת השבוע על הפסוק "ואלה תולדות אהרן ומשה", ואינו מוזכר אלא בני אהרן, ונקראו תולדות משה לפי שלימדן תורה, שכל המלמד את בן חבירו מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו. והלא לפי המשנה שחורתי עליה עכשיו, נראה כי יפה כח המלמד מכח האב, כיון שהאב מביא את בנו רק לחיי עולם הזה, ואילו המלמד מביא את הילד לחיי עולם הבא, ואיך זה כותב רש"י כי המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו, בשעה שמעלת המלמד גדולה הרבה יותר ממעלת האב.

כל הנאספים התפלאו והשתוממו על חריפות שכלו של הילד. והנה פנה אליו אביו הרב, חבט בחיבה על שכם הילד ואמר לו, מאיר'ל, יפה שאלת בני, ועתה תנסה בעצמך למצוא איזו תשובה לתמיהתך זאת. הילד קימט את מצחו, הרהר שעה קלה והנה קרנו פניו, עיניו הבריקו והוא ענה בלי צל של מבוכה. אני חושב כי כוננת רש"י היא אחרת מכפי שלמדני רבי, לדעתי כך היא הכוונה, "המלמד את בן חברו תורה, מעלה עליו הכתוב", מי שמלמד את בן חברו תורה, הכתוב מעלה ומרומם אותו הרבה יותר על "כאילו ילדו" הוא בעצמו, כי המלמד עומד למעלה מן האב.

ואלה תולדות אהרן ומשה וגו' נדב ואביהוא (ג' א - ב)

פירש"י נקראו תולדות משה לפי שלמדן תורה. שכל המלמד את בן חברו תורה. מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו.

מסופר על הרה"ק רבי מאיר מרגליות מאוסטראה זיע"א, שהתפרסם עוד בימי ילדותו כעילוי, והתחיל ללמוד גמרא בהיותו ילד בן חמש שנים. המלמד התחיל אתו את המשנה (בבא מציעא ל"ג) אבידתו ואבידת אביו, אבידתו קודמת, אבידת אביו ואבידת רבו, של רבו קודמת, שאביו הביאו לעולם הזה ורבו שלמדו חכמה מביאו לחיי העולם הבא. אותו שבוע היה שבוע של פרשת במדבר, ובערב שבת קודש חזר המלמד על כל פרשת השבוע עם פירוש רש"י, ביום שבת קודש לאחר התפילה, הזמין הרב דמתא לביתו את חשובי העיר יאזלוויץ כדי לשמוח אתם יחד בשמחת התחלת גמרא של בנו הקטן, וכמנהג הימים ההם, העמידו את הילד על השולחן והוא התחיל להרצות בעל פה את דברי המשנה הנזכרת מתוך הטעמה והסברה מיוחדת. פתאום שקע הילד בהרהורים, וכאשר שאלהו אביו להגיד לו במה הוא מהרהר? השיב הילד בתמימות, כשחזרתי עכשיו על דברי המשנה נתקשה לי

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 8:13 ת"א: 8:16 ר"ת: 8:4

זמני כניסת השבת
ירושלים: 6:56 ת"א: 7:11

הרה"ק רבי מאיר מפרעמישלאן זיע"א (יומא דהילולא כ"ט אייר)

מסופר: יום אחד נפגש הרה"ק רבי מאיר מפרעמישלאן זיע"א עם הרה"ק בעל ה"ישועות יעקב" זיע"א רכה של לבוב – למברג, ועם בנו, הגאון רבי מרדכי זאב. לעת ביקור שערך רבינו בעיר, ונכנס, תוך כדי כך, לבקר במעונו של המרא דאתרא.

בעודו יושב במחיצת מארחיו, הופיעה בחדר, אחת מן הנכבדות שבתושבות הקהילה, וביקשה רשות לשטוח את בקשתה לפני הרבי. משנתן לה הגאון מרא דאתרא ובעל הבית, את הרשות, פתחה זו ושפכה את מר לבה לפני הרבי, על אודות בעלה, אחד מחשובי הקהל, אשר מזה שבועות מספר נפל לחולי מסוכן, ואף טובי הרופאים הצהירו מפורשות, כי נואשו כבר מחייו.

הרכין רבינו את ראשו על חוהו, נתהרהר קימעה, אחר השיב: "שובי לביתך לשלום, ובע"ה תמצאי את בעלך בריא כאחד האדם". הרב ובנו, אשר מודעים היו היטב למצבו האנוש של החולה, הופתעו מאד מתשובתו, והדבר היה ניכר על פניהם. "למה לכם להרהר אחרי מאיר, בטרם נוכחתם לדעת אם צדקו דבריו אם לאו?" – החזיר להם רבינו על אתר. "והאיך לא נהרהר" התנצל בן הרב, "כאשר דברים אלו נראים שסותרים בעליל את המציאות?"

השיב להם רבינו: "ועדיין סומכים אתם על השערה בלבד? הואילו נא לשגר את שמשכם אל בית החולה, יראה בעיניו, וישוב ויספר לכם, אם אמת היה בפי מאיר, אם לא". נענו הרבנים להצעה, ושלחו את השמש אל בית החולה. לא ארכה השעה, עד ששב הלה מלא התפעלות, והעיד, כי כמו עיניו ראה את החולה, כשהוא מסתובב בביתו על רגליו, בריא ושלם ללא שום דופי.

בעל ה"ישועות יעקב" ובנו, הביטו בפני רעהו נדהמים, כשהדיבור נעתק מפיהם. משחזרו אל עשתונותיהם, נענה רבה של למברג ואמר אל רבינו: "אם אכן כה רב ונשגב חילכם, אולי תואילו ללמדנו גם אנו, אחת ולתמיד, כיצד מחוללים מופתים שכאלו".

"מאיר, מוכן לגלות לכם את הרוז" השיב רבינו – "אולם, בתחילה, עליכם להשיב למאיר על קושיה שיש לו": הגמ' במסכת ברכות (לד): אומרת: "אמרו עליו על רבי חנינא בן דוסא, שהיה מתפלל על החולים, ואמר: זה חי וזה מת" וקשה: מילא "זה חי", היה לו לומר, משום מבשר טוב, אולם, "זה מת", מי ביקש ממנו לומר, והלא שנינו בפסחים (ג): דאין לו לאדם לבשר בשורה רעה, משום "ומוציא דיבה הוא כסיל", כל שכן, שלא היה לו להקדים ולבשר על הרעה בטרם קרתה. לא היה בידי הגאון ובנו מענה על הקושיה.

נענה רבינו ואמר: "מאיר יתרוי!", הגמ' אומרת (מועד קטן טז): "מי מושל ביי? צדיק, שאני גוזר גזירה ומבטלה, ולכאורה קשה, האיך יתכן לשנות את גזירת הבורא, יתברך שמו. אלא, התירוץ הוא, על פי הגמ' ברכות (סב): "ואדם אתן תחתיו" (ישעיה מג) – אל תקרי אדם אלא אדום, שנפש הרשע ניתנת לכפרה תחת נפש הצדיק, וא"כ, הוזה אומר, כי באמת הצדיק אינו מבטל את גזירת הבורא, אלא מעבירה מן האדם הכשר על ראש הרשע.

"ומעתה, יובנו היטב דבריו של רבי חנינא בן דוסא, שהיה אומר, "זה חי" – כלומר, החולה שעליו התפלל עתה, יחיה. "זה מת" – רשע פלוני, ימות תחתיו ויהיה כפרתו!...

ובכן – סיים הרבי ואמר – "אף מאיר אומר כן: פלוני החולה, חי ויחיה! ואילו הכומר הרשע, צורר היהודים, המתגורר ברחוב פלוני, פה בלמברג, ימות תחתיו.

ואם עדיין אינכם מאמינים, שילחו את שמשכם גם למעונו של הכומר, וראו, הצדקו דברי מאיר". לא חלפה שעה ארוכה, עד ששב השמש גם משם, ואישר, כי הכומר, אכן, מת, זה לא מכבר, במיתה חטופה!.

הגאון ובנו האזינו לדברים בהשתאות עצומה, ולמדו, מתוך כך, להכיר, בעומק חכמתו וצדקתו. ושמו של הרבי, נותר מני אז קדוש ונערץ, בעיני הגאון בעל ה"ישועות יעקב" ובעיני בנו, רבי מרדכי זאב, גם יחד.

מסופר על אלמנה אחת, שבעלה נפטר במיתה חטופה, וגידלה במסירות רבה את בנה הפעוט וראתה בו נחמה. והנה ביום אחד חרב עליה עולמה, כשבנה יחידו זה לקה לפתע בשיתוק מוחלט של הגפיים ואיבד את כוחו להלך.

האלמנה לא ידעה את נפשה מרוב צער, ולא יכלה לראות בסבל הנורא שפקד את בנה. היא כיתתה רגליה אצל גדולי הרופאים שבסביבה, אך הללו לא יכלו לשנות במאומה את המציאות המרה. עננה כבדה של תוגה האפילה את חייה ואט-אט נפלה לזרועות הייאוש.

באחד הימים הגיע לאזוניה שמעו של הצדיק הקדוש רבי מאיר מפרעמישלאן זיע"א, ונודע כפועל ישועות בקרב הארץ. השמועה נסכה בה תקווה מחודשת. היא החליטה ליטול את בנה המשותק ולנסוע עמו לפרעמישלאן. יאציל עליהם הרבי ר' מאיר את ברכתו ויבטיח רפואה שלמה.

רבינו נהג פעמים רבות להסתיר את התנהגותו הקדושה בדברי צחות הרמוזים בפסוקים, בפתגמים שנונים, ולפעמים יוצאות דופן גם במעשים תמוהים שפשרם התברר רק לאחר זמן מסוים.

צישל ונמשל

למה ביקשו המלאכים להשאיר את התורה בשמים

יש להבין, וכי מה ראו המלאכים לעכב את התורה שתישאר אצלם בשמים בעולמות העליונים, הלוא ידעו כי התורה היא בעבור ישראל שיקיימוה, והם אינם שייכים בכל זה? והעניין יובן על דרך משל: לרב גדול שהיה מורה הוראה בעיר גדולה כמה שנים. ויהי לעת זקנתו בראותו כי כבודו עליו הטרדות בענייני העיר ובמשפטיהם הרבים, עלה בדעתו לכתוב לאנשי העיר הקטנה הסמוכה לקבלו עליהם לרב, כי שם יוכל לשבת בנחת ובשלווה בהיות אנשים בה מעט. לכן תחילה הודיע בקהל עדתו, שאינו רוצה עוד להיות רב אצלם, והם ביקשו ממנו לבל יעשה דבר זה, כי איפה ימצאו רב גדול כמוהו, רק לאחר שראו כי לא יועילו בדבריהם, אז אמרו לו: רבנו, כטוב בעיניך עשה. ויכתוב הרב אל ראשי העיר הקטנה, אם תאבו, קבלוני נא אצלכם למורה, ויאספו יחד ויסכימו כולם ויאמרו טוב הדבר. וישכרו מהם אנשים וייקחו עגלות וישלחום להביא את הרב ואת ביתו. ויהי כאשר באו העגלות, מיד נקבצו כל גדולי העיר הגדולה, ולא הניחו אותו לנסוע מאצלם. אמר להם הרב: הלוא שאלתי אתכם תחילה והסכמתם לדברי, ועתה מה לכם להתנגד? ויאמרו לו, רבנו, חלילה לנו מעשות כדבר הזה, הנה העגלות לפניך, קומו וסעו לכם כרצונכם. ויבואו שוב בעלי העגלה ויאסרו את המרכבה, והנה שוב התאספו אנשי העיר, וינתקו את הקשרים, ויתקוטטו עימם לאמור: אין אנו מניחים אתכם לקחת את רבנו מעירנו! וילכו בעלי העגלה לרב ויספרו לו את אשר אנשי העיר עושים להם, ולא האמין להם, כי היה הדבר לפלא בעיניו, איך חזרו והתעוררו שוב שנית ושלישית הלוא כבר הפצירו בו מאז שישאר רבם ולא הועיל להם, ומה גם עתה שהוא עומד מוכן ומוזמן לנסוע. ויקרא הרב אותם אליו ויאמר להם, מה לכם להתקוטט עם בעלי העגלה חנם, הלוא הם בתום לבכם ובניקיון כפיהם באו הנה, אחר כי הסכמתם על דבר זה. ויאמרו אליו, רבנו, הנה בכוונה עשינו דבר זה לטובתך, כי הנה פה עיר גדולה של חכמים וסופרים, רבים הם המבינים חכמתך וגדולתך, וידעו להיזהר בכבודך, אבל בעיר הקטנה אשר אנשים בה מעט לא ידעו ולא יבינו גדולתך. כי מעלת כבודו כתב אליהם שיקבלוהו לרב, ומי יודע אולי יחשבו, כי בני עירנו מאסו בך וגירשו אתך מחמת איזו סיבה, ולא יזהרו בכבודך כראוי, על כן יעצנו לעשות כן לעיני בעלי העגלה, למען יראו כמה יקרת הרב בעינינו, עד שאין אנו מניחים אותך לנסוע מאיתנו, וידעו מעתה להיזהר בכבודך כראוי.

והנמשל: כי התורה הקדושה, עת עלה ברצונו יתברך ליתנה למטה בארץ לזכות את בני האדם מורכבי החומר והצורה, הנה המלאכים גם כי ידעו כי התורה היא בעבור ישראל, עם כל זה התאמצו לחמוד יופייה בליבם, ואמרו "תנה הודך על השמים", ובכוונה תחילה עשו כן, כי חשו המלאכים פן אחרי שיקבלוהו בני האדם, לא יעריכוהו כערכה, כי יאמרו, אם הייתה חשובה מדוע הסכימו המלאכים שתרד למטה. מה גם שכל הניסים שעשה ה' יתברך עמם במצרים ועל הים, היו כולם על תנאי שיעבדו את האלוקים על ההר הזה ויקבלו תורתו. ואם התורה טובה ויקרה כל כך, לא היה צורך להלהיב אותם בניסים ונפלאות שיקבלוהו, כי מי פתי שלא יאבה בה. על כן, בכוונה תחילה בעלות משה למרום לקבל התורה, בקשו המלאכים לפגוע בו, ובקשו מהקב"ה שישאירה אצלם, למען ידעו ישראל כמה היא חמודה בעליונים, ורק למען זכות אותם ניתנה להם, וכך יזהרו בכבודה והדרה.

(בשם המגיד הק' מדובנא זיע"א)

אך ישועות רבות התגלגלו אצלו "מתחת לשולחן", כאשר הוא משתדל להסוות את גודל הנס ועושה כל שביכולתו כדי שלא ייחסו את המופת אליו או לכוחו הגדול.

האלמנה שלא ידעה זאת, נסעה אליו באמונה שיצווה הצדיק על בנה לקום וכך יהיה. היא ידעה שכאשר באים אל הצדיק נהוג להגיש לו פתקה, קוויטל, ואליה לצרף סכום כסף כפדיון נפש. לשם כך החלה לחסוך מכספה הדל פרוטה לפרוטה, עד שלאחר תקופה הצליחה בעמל רב לאסוף כמות גדולה של מטבעות שהגיעו לכדי סך של גילדן, מטבע זהב אחד. כשהמטבעות בידה, נטלה את הילד המשותק והיטלטה עימו בדרכים כשפניה מועדות לפרעמישלאן, לשחר את פניו של הצדיק ולבקש ממנו ברכה.

כשהגיעה למעונו של הצדיק הרימה בידיה את בנה המשותק שישב בעגלה והניחה אותו בחוץ ליד חלון חדרו של רבינו, ופנתה בעצמה להיכנס אל הקודש פנימה.

עמדה האלמנה המסכנה לפני רבינו בברכיים כושלות וחדשה כמי שעומדת להתעלף. הדמעות חנקו את גרונה וכמעט שלא הייתה מסוגלת לדבר. סאת היגון שהצטברה בנפשה פרצה ממנה ביבבות חנוקות קורעות לב. הניחה על שולחנו של הצדיק את דמי הפדיון שאספה בעמל רב יחד עם הפתקה בה רשמה את שם בנה לרפואה וישועה.

הביט רבי מאיר בהמון המטבעות שצברה האלמנה על שולחנו ונתן עליה את קולו בגערה: "האמנם יש בכוחי למנות את כל המטבעות שהבאת אחת לאחת?"

ותוך כדי הדיבור הגוער חפן בידיו את המטבעות כולן והשליכן מבעד לחלון, החוצה.

דברי רבינו נחתו על ראשה כמהלומה עזה. היא חשה שתקוותה האחרונה נגוזה באחת. בפחי נפש יצאה מחדרו של הצדיק וצעדה כפופה אל הצד השני של הבית, אל מתחת לחלון, לקחת את בנה מהמקום בו השאירה אותו בבואה. ומה רואות עיניה הקרועות לרווחה?

בנה מחמד נפשה, רכון על הרצפה ואוסף במרץ את המטבעות המתגלגלים. למרבה הפלא הילד השתחרר מכבלי השיתוק ושב להלך כרגיל.

"בוא ונרוץ", לחשה האם באוזני בנה באושר. "נברח בטרם יראה אותך הרבי הולך כאחד הילדים, ועוד יאמר שזוהי מופת שלו."

צ'ין אדם לחברו

אהבת ישראל

מסופר: פעם אחת הגיע הרה"ק בעל ה"אהבת ישראל" מוויזניץ זיע"א (יזומא דהילולא ב' סיון) לעיר חוסט שבאוקראינה, והמנונים נקהלו לקבל את פניו בתחנת הרכבת, ביניהם היה יהודי אומלל, מוכה שחין שבגדיו קרועים ובלויים, מוזהמים ומרושלים, כאשר הוא ניגש לקבל שלום, חיבקו הצדיק ונישקו, והחל משוחח איתו בידירות ובאהבה, רבים מהנוכחים הוילו דמעה בראותם מהי אהבת ישראל אמיתית, ובראותם לאיזה יחס זוכה יהודי זה מהרבי. פעם אחת הגיע ה"אהבת ישראל" לעיר ווישווא, ובין מקבלי פניו היה מנקה הארובות של העיר, שגופו ובגדיו מפוחמים ומוזהמים, הרבי חיבק אותו ונישקו, בלא להשגיח על כך שבגדיו מתלכלכים.

לא יכול לאכול כשיהודי

ממתין לו

מסופר: ערב אחד, יצא רבי שרגא פייבל שטיינברג מחדרו של הרה"ק ה"חזון איש" זיע"א. והנה בפרוודור ממתין אדם שבא להתייעץ בענין חולה. חזר רבי שרגא פנימה לומר שיהודי מבקש להיכנס. מצא שה'חזון איש' מתכונן ברגעים אלו לסעוד פת ערבית וכבר החויק בידיו את הנטלה והמגבת. נרתע רבי שרגא לאחוריו, והטעים, שיאמר לאותו יהודי כי ימתין עד שייסיים לאכול. אולם כבר היה מאוחר. ה'חזון איש' החזיר את הנטלה למקומה, וציווה להכניס את האיש. הקשיב לשיחו בהתעניינות מרובה, ובסבלנות חקר לפרטים, יעץ

והשתדל להרגיע את רוחו עד שפטרו לשלום. אכילתו לאחר מכן היתה מהולה בצערו של אותו חולה.

גם הילדים קבלו את התורה

מסופר: שנה אחת בחג השבועות כשיצא הרה"ק בעל ה"אמרי אמת" מגור זיע"א (יזומא דהילולא ו' סיון) אל הגינה שמאחורי ביתו, אחרי שסיים לערוך את השולחן הטהור, וטייל בה רגעים אחדים הלך ושוב כדרכו בקודש, אירע שטיפסו מספר ילדים על גבי הגדר המפרידה בין הגינה וחצר ביהמ"ד הסמוך, בהשתוקקם לראות את פני הרבי והקימו שאון, גער בהם אחד החסידים שימהרו לרדת ולא יפריעו, אולם הרבי מגור פנה אליו ואמר: הנח להם גם הם קיבלו היום את התורה הקדושה. ולאחר מכן בהיכנסו הביתה שלח פירות לחלק בחוץ לילדים.

יהודי של הקב"ה

השעה מאוחרת כבר אחרי חצות, הרה"ק רבי משה לייב מסאטוב זיע"א יושב בחדרו שקוע בלימודיו ואור קלוש של מנורה רעועה האיר את הספר שלפניו. לפתע נשמעו דפיקות בדלת, איכר שיכור כלוט עומד בחוץ ונוקש על הדלת ואומר: קר לי ובמטה חמה חשקה נפשי, היאך מעיז השיכור? מה לו ולבית? הרהר הצדיק. אחרי רגע חשב לעצמו, למעשה מה לו לזה בעולמו של הקב"ה? ואם הבורא מתרצה לו מדוע אסרב אני? קם ופתח את הדלת והציע לו מטה.

הילולא דצדקיא

שבת קודש כ"ט אייר

הרה"ק רבי מאיר מפרעמישלאן ב"ר אהרן אריה לייב (תר"י) יום ראשון א' סיון
הרה"ק רבי מאיר הורוויץ אב"ד טיקטין ב"ר שמואל (תק"ו)
הרה"ק רבי גרשון מיאמפאלא מחכמי הקלויז דברודי (תקס"ד)
יום שני ב' סיון
הרה"ק רבי ישראל מוויזניץ ב"ר ברוך (אהבת ישראל - תרצ"ו)
הרה"ק רבי חיים אלעזר ב"ר צבי הירש ממונקאטש (מנחת אליעזר (תרצ"ו))
יום שלישי ג' סיון
הרה"ק רבי יעקב שמשון משפיטיוקע ב"ר יצחק (תקס"א)
הרה"ק רבי יצחק מראחוב הי"ד ב"ר מאיר מקרעטשניף (תש"ד)
יום רביעי ד' סיון
הרה"ק רבי ישעי' נפתלי הירץ מדינוב ב"ר דוד (תרמ"ה)
יום חמישי ה' סיון
הרה"ק רבי גרשון אשכנזי ב"ר יהודה (עבודת הגרשוני - תרכ"ג)
יום שישי ו' סיון
דוד מלך ישראל חי וקים בן ישי (ב"א תתקכ"ד)
רבי חיים ב"ר בצלאל מוירמייזא (באר מים חיים על פירש"י - שמ"ח)
מורינו הבעש"ט הקדוש רבי ישראל ב"ר אליעזר (תק"כ)
הרה"ק רבי אברהם מרדכי מגור ב"ר אריה יהודה לייב (תש"ח)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עצונה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטובין שליט"א
מ"ס "גם אני אודך" רמזים וסימנים תרומים על המעשים.

המפסיק ממשנתו (ד')

א) גם הכותב דברים בטלים באמצע לימודו, נענש בגחלי רתמים. (כבוד התורה, עמוד ל"ו, סעיף י"ז)
ב) גם השומע דברים בטלים באמצע לימודו, מאכילין אותו גחלי רתמים. (בנין עולם, פרק כ', אות ה', ספר חוסן יהושע, מאמר א', פרק ה')

ג) גם השומע דברי תורה, אין לו להפסיק משמעיתו לדברים בטלים. (כבוד התורה, עמוד ל"ו, סעיף כ"ב)

ד) האיסור של "מפסיק ממשנתו" הוא אפילו אם מפסיק בדרך עראי. (עיין תוס' יו"ט על מסכת אבות, פ"ג, מ"ז, ב"ה מעלה)

ה) אפילו מילה אחת אין להפסיק באמצע הלימוד. (כבוד התורה, עמוד ל"ו, סעיף ט"ז, עפ"י שו"ע הרב הלכות תלמוד תורה, פרק ד',

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

לע"נ הרה"ק

רבי מאיר מפרעמישלאן זיע"א
ב"ר אהרן ארי' לייב זיע"א
נלב"ע כ"ט אייר תנצב"ה

מברכין חודש סיון

המולד בליל שבת שעה 2:52

14 חלקים

ראש חודש יזיה ביום ראשון בשבת